

EL CONTE DEL 2008

Un conte col·lectiu

Primera edició: febrer de 2009

Edita: Comunicació Digital SL - Rambla Catalunya, 14 1r 2a - 08007 Barcelona - Tel. 93 302 67 28

Disseny: Comunicació Digital

Il·lustracions: Víctor Escandell

Versió en línia: www.conte2008.org

Una idea de: Comunicació Digital, Inte i Oriol Comas i Coma
www.comunicaciodigital.com, www.inte.es, www.comascoma.com

Pròleg

El que teniu a les mans és un conte col·lectiu escrit entre l'1 de gener i el 29 de febrer de 2008. El conte va ser creat a la xarxa (www.conte2008.com) per tothom qui va voler participar en aquesta experiència.

L'únic vincle de comunicació entre els múltiples autors va ser el paràgraf inicial proposat pels impulsors i l'evolució del propi relat. És natural, doncs, que en ocasions el fil del conte sigui un embolic, ja que cada autor va planificar la història a la seva manera a mesura que el conte avançava.

Poc a poc van anar sorgint diferents personatges que anaven cobrant personalitat. Personatges de tota mena, inquietants, ingenus, entranyables, delirants... Algunes històries convergien, d'altres seguien el seu propi curs. A cada nova intervenció es moldejava el conte, s'obrien nous matisos, noves idees, nous suggeriments. Ningú sabia com acabaria, allò. Només sabíem del cert que aquella història tindria un punt i final aquell 29 de febrer.

Una història que desafia la lògica, que trenca amb les regles del temps, que per la seva naturalesa és imprevisible fins el final. És la història de la pròpia creació del conte. Un collage aleatori de troços d'imaginació de cadascú.

L'equip del conte

I De l'últim 29 de febrer només recordo que vaig conèixer en Dalmau. O sigui, que d'aquella història tan estranya aviat farà quatre anys. Com passa el temps. Estava a l'estació de la Renfe de Girona esperant el tren per anar a Figueres. Fotia fred, molt fred. Algú se'm va acostar i em va saludar amb familiaritat: “Tu ets el Pep Galobardes, és clar”. Vaig dir que no, jo no sóc en Pep Galobardes. No en conec cap, de Pep Galobardes.

I el jove alt i ferm, en Jofre, insistia en que jo era aquell tal Pep. Ja vaig fer esforços per convènce'l, però no hi havia manera. Es va obstinar a que ell i jo haviem estat antics companys a la universitat. Amb tanta insistència em començava a fer dubtar. Però jo no l'havia vist mai! Com que el tren no arribava —ja sabem tots com va la Renfe— no va parar d'explicar-me les mil i una aventures que, segons ell, haviem passat junts.

La temperatura baixava i cada vegada que obria la boca sortia més i més fum. Sols volia que buidés el pap i marxès per tal de saltar i fregar-me les mans per entrar en calor. Però sembla que el nostre passat comú era un inegotable sac d'historietes que, sens dubte, em reafirmava que aquell grillat i jo poc teniem en comú.

Em parlava de nits de festa, de concerts, de xicotes... i jo cada cop estava més perdut. De cop i volta, però, vaig veure una piga que

tenia al coll, era el primer senyal d'aquell home que em sonava d'alguna cosa. I és que aquella piga era tan grossa...

Per uns moments, no sé si pel fred o per què era de matinada i poc havia dormit, em va semblar que la piga em parlava. Em vaig fregar els ulls amb les dues mans i vaig mirar-la amb atenció. Era grossa i boteruda, amb quatre pèls que en sortien d'un cantó. En Jofre, en adonar-se que mirava la piga va callar, va apujar-se el coll de l'abric fins a tapar-la i em va oferir de prendre un cafè al bar de l'estació.

Conscient que el tren encara havia de trigar i que la megafonia ens avisaria, vaig acceptar. Un cafè ben calent m'ajudarà a refer-me del fred. La mestressa del bar ens va saludar, com si ens coneguéssim de tota la vida, i ens va dir:

—Un cafè i un tallat com cada dia, oi?

Com cada dia? Per un moment em va passar pel cap fugir; amb qualsevol excusa podia desfer-me d'aquell pesat, sortir de l'estació i cridar un taxi. Em costaria una fortuna però podia fer-me portar fins al camí de Vilademí i refugiar-me a la masia on vivia la Marta des que s'havia afartat del món en general. El que jo no sabia en aquell moment és que la casa era plena de joves alts i fermes amb una piga grossa al coll...

Però com que feia tant de fred vaig optar per quedar-me amb en Jofre i la seva piga boteruda i ferma. La mestressa em va servir el cafè, que treia més fum que el meu alè en aquest dia de fred traïdor. En atansar-se la dona, i en somriure'm, vaig tenir una nova visió que em va deixar astorat: una piga dolça i fosca remarcava la carnor dels tendres llavis de la dona. Dues grans pigues en un dia, i jo mort de fred, amb un cafè que treia fum i més fum.

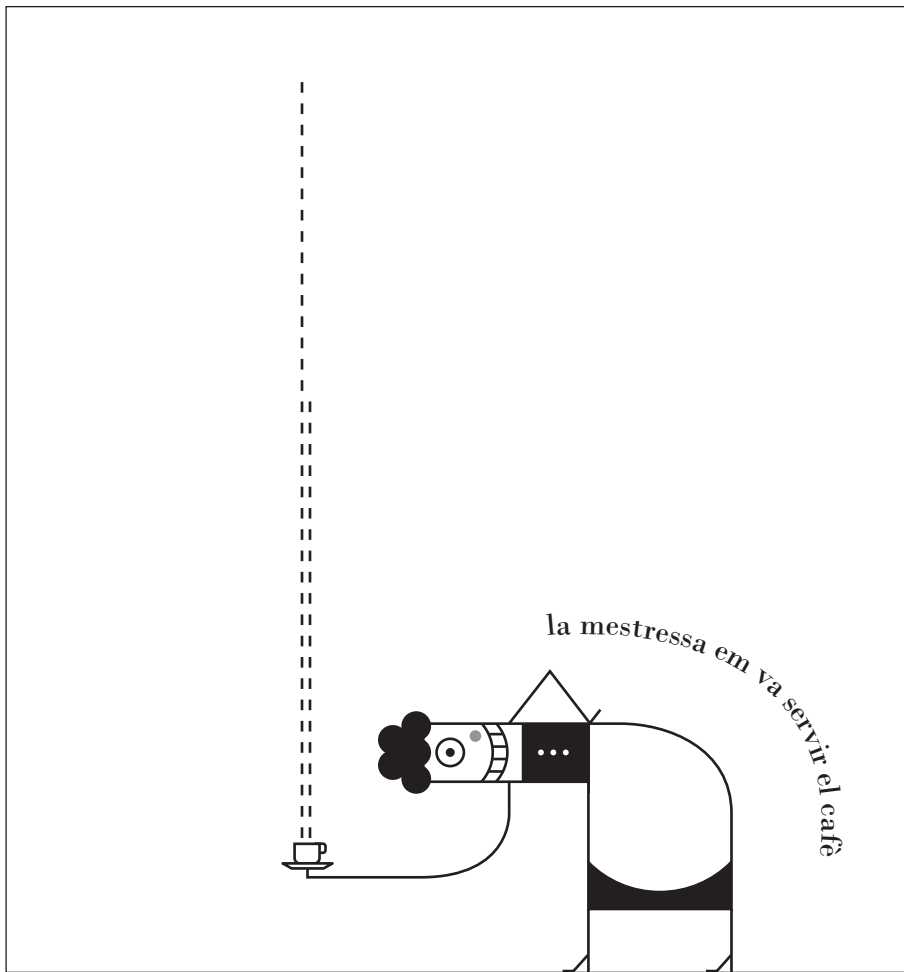
—Doncs... no. Avui és festa i vull fer-me el rebentat. Així que posa'm un cafè curtet ben carregat de rom cremat, uns granets de café, una mica de canella en branca i...

—Ja ho sé: i mitja llimona en un platet.

—Exactament!

Com sabia aquella dona allò que de mi donava per fet? Jo potser havia estat altres vegades en aquell bar, havia pres alguna cosa i havia pagat. I prou. I li havia demanat el rebentat usant la mateixa familiaritat que ella, més que res per no desentonar, però no la coneixia de res, ho juro. Ni a ella ni aquell pesat que era al meu costat assegurant-me que es deia Jofre, que jo era en Galobardes i que compartíem passades experiències de joventut.

Astorat i desconcertat vaig començar a prendre'm el rebentat. De

mica en mica l'escalforeta del cafè, ajudat sens dubte pel rom, van començar a fer efecte i cada cop sentia menys el fred.

Fins i tot em sentia a gust i divertit per aquella situació del tot absurda. Per descompat jo no era en Galobardes tot i que aquell parell m'havien fet dubtar.

II El meu tren devia estar a punt d'arribar i vaig sortir a l'andana i de sobte... em va venir a la ment com un llampec o un asteroid, o un raig. No eren hores de recordar el passat però allà estava, fugaç, aquesta estampa antiga que creia perduda. Al meu voltant els viatgers en formaven una altra ben diferent pujant i baixant amb presses dels vagon. Tot es movia a l'estació, excepte jo. El ferroviari, puntual, preparava la banderola vermella i buscava en la butxaca de l'uniforme el seu xiulet de metall.

De cop em desperto, el xiulet de la tetera continuava xisclant, cada cop més histèric, se'm van clavar els ulls a la taca negra del sostre, —quan pensen venir el paletes... cada dia es fa més gran—. Sense mirar, amb els peus, vaig buscar les xancletes; no hi eren, em vaig ajupir, al costat de la tauleta, endins, vaig veure la vella caixa de Galetes Birba, mig rovellada, mig oberta.

La meva ment viatjava lleugera. Tot plegat era estrany, com si no em reconegués. No es tractava pas d'un record que et ve, de sobte, i et fa recordar estones agradables o incerteses viscudes. No. Era com si, davant meu, revisqués una història que, just aleshores, em semblava aliena. Vaig mirar-me. Portava una gabardina llarga i una maleta a la mà, d'aquelles petites, just com si estés a punt de fer un breu viatge. Què carai passava.

Vaig tancar els ulls uns segons. “Compañero Fuentes, compañero Fuentes...”. Vaig obrir-los i el primer que cridà la meva atenció va ser una altra piga: la de la Margarida Alonso, al bell mig de la magra galta dreta, amb el seu esmolat pèl desafiant. Però, què feia la Margarida a Girona? Havien passat un munt d'anys després de veure-la per darrera vegada a l'aeroport de La Havana.

La Margarida Alonso, un tal Jofre, la dona del bar, cadascú amb la seva piga, jo mateix vestit amb una gabardina que no reconeixia... Què passava realment? Era a Girona, a les acaballes de 2007? O havia fet un estrany salt en el temps i l'espai? Recordava la Margarida en aquella calorosa tarda d'estiu, a l'aeroport de l'Havana, quan jo marxava i ella havia decidit quedar-se, temptant el destí incert d'un amor passional i encès...

De sobte em va venir pixera. El vàter era al final de la barra, a l'esquerra, com sempre a tots els bars. Vaig entrar i, en mirar-me al mirall de la paret, ostres! jo també tenia una piga al mig del front! Com si fos un tercer ull que m'hagués aparegut de cop i volta. Què estava passant? Era un complot? M'estava endinsant en un món paral·lel, a l'altra banda de la meva realitat quotidiana i coneguda? Torno al seient, trobo un diari, l'obro a l'atzar, em crida l'atenció una fotografia..., sóc jo! Què hi fa al diari una fotografia del meu rostre?

Em miro atentament la fotografia. No veig cap piga al meu front. A peu de foto un text: “Si el veieu, sisplau, truqueu al telèfon 93 XXX XXX i pregunteu per Montserrat”

—Que et trobes bé? —pregunta el tal Jofre amb cara estranya.

—¿Qué ha sido de ti durante todos estos años, Fuentes? —m'interroga la Compañera Margarida.

—Que vols un melindro per sucar al cafè, carinyo? —diu la cambrera amb un to terroríficament eròtic. Collons, quines ganes de volar lluny d'aquí, en algun lloc sense preguntes ni pigues en 3D.

Però no, en realitat sí que tinc preguntes, moltes preguntes.

I necessito respostes. I és per això mateix que agafo la meva maleta i em dirigeixo allà on està asseguda la Margarida i m'assec al seu costat. Després d'una ullada ràpida a la seva piga la miro als ulls i quan ella em respon amb una mirada tendra, li faig la pregunta:

—*Go riespo et equè santpe?*

La Margarida em mira sorpresa.

—*E era sape?*

Quina mena de cosa estic parlant? Com és que jo mateix no ho entenc quan m'escolto? Ho torno a intentar:

—*Go riespo et equé santpe?*

Què collons passa? No en teníem prou amb els misteriet de les pigues?
No goso dir res més.

—Perdoni, què diu? *Do you speak english?*

Ara sí que em sembla que m'estic començant a posar nerviós... Torno a tancar els ulls i recordo les seves darreres paraules de comiat en to solemne: “Recuerde usted siempre, compañero Fuentes, un dirigente sólo puede serlo si está un paso por delante de las masas, si son dos, hay desapego, y fácilmente se cae en el infantilismo izquierdista...” per afegir tot seguit amb un to melós acompanyat d'una maliciosa picada d'ullet, “Relájese i coopere... Pero no se me acostumbre”.

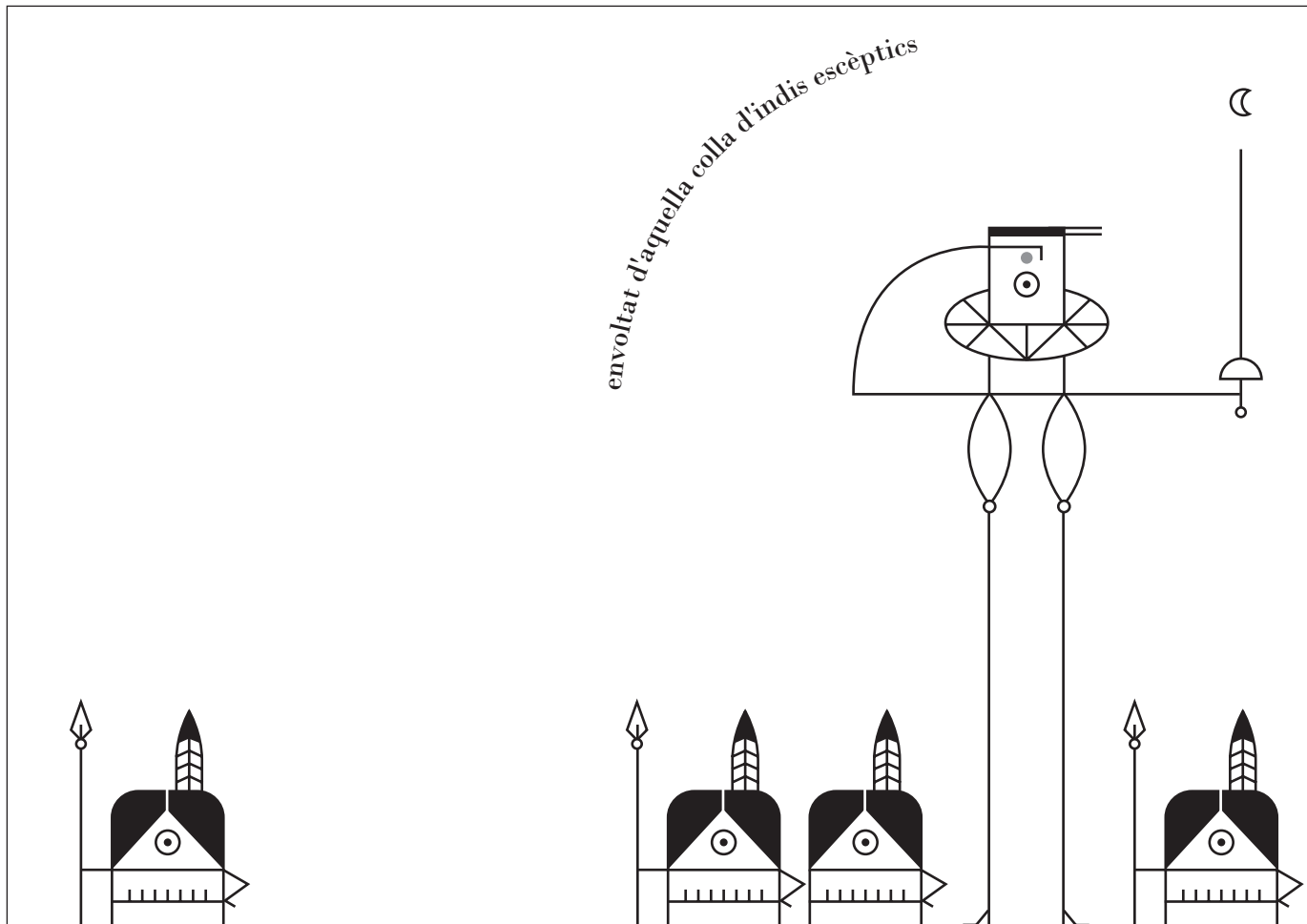
III

Exactament 504 anys abans d'aquell 29 de febrer, sota una lluna rodona i grossa, mossèn Josep Galobardes jeia a la platja envoltat d'aquella colla d'indis escèptics. Mentre es gratava la piga del front, pensava que potser no havia de ser allà. S'havia enrolat en el que seria la quarta expedició de Cristòfor Colom, després que la Margarida Alonso el deixés per anar-se'n amb aquell inútil d'en Jofre.

Mossèn Josep Galobardes va aixecar els ulls al cel, recordant com des del golf d'Urabà l'expedició havia intentat retornar a la Española i com una infortunada tempesta els havia fet desembarcar a Jamaica, on es van trobar amb aquells indígenes desconfiats i poc avesats a col·laborar. Després de mesos d'aïllament calia un cop d'efecte i aquell 29 de febrer de 1504 Colom tenia un as a la màniga: d'acord amb el calendari de Johannes Müller, aquella nit hi hauria un eclipsi de lluna.

L'eclipsi de lluna, respectat i temut pels indígenes, era l'escenari perfecte perquè Colom com a cap de l'expedició i jo mateix com a mossèn vetllador de les ànimes dels homes, fessim la cerimònia de la iniciació. Només unint-nos expedicionaris i indígenes, en un desig comú de pau, podríem canviar el curs d'aquell 29 de febrer.

—¡Compañero Fuentes, compañero Fuentes! ¿Qué le ocurre? ¿Se encuentra mal? Parece como si hubiese caído en un estado de

ensoñación... Dése prisa, que el avión no tardará en partir y allá abajo le esperan... On era jo exactament? A l'aeroport de l'Havana? En una platja envoltat d'indis? En un motel de carretera amb la tal Margarida al costat, bo i nua, reptant com una serp damunt el meu cos?

Era al seient del tren, un 29 de febrer de 2008, com cada dia laborable des de feia molt d'anys...anant de Girona a Figueres.

Mig endormiscat m'havia captivat la conversa dels meus companys de seient, un tal Jofre i una tal Margarida...

No se si pels esdeveniments forjats al meu cap, o bé pel malestar que tenia, entre el fred glaçat de l'estació i la calor insuportable del tren que em vaig despertar amb l'esquena xopa d'una suor freda que em recorria tota l'espina.

“El rebentat, és clar!” vaig pensar. “La canyella, sí, la canyella no tenia el gust de sempre”. Què m'havien posat al café? Recordava la piga, la refotuda piga... Però un nom em venia al cap:

“Dalmau, Carles Dalmau”. Qui recoi era el tal Carles Dalmau?

?

En Carles Dalmau (xicot del Berguedà amb xancletes al mig del rigorós hivern, amb una pellissa de quadres i pantalons de pana negra)

explicava amb una tassa de caldo calenta a les mans que les xanquetes les feia servir de raquetes per pujar al Pedraforca nevat i...

•

Sempre havia somiat a anar al Carib, per tirar-se la Margarida però, pel que li deia en Pep Galobardes en el seu inesperat correu —a què venia escriure'l després de tants anys!—, la Margarida ara viatjava en un tren entre Girona i Figueres, arraulida quasi reptant sobre el cos d'en Pep.

“Tren amb destinació a Figueres, propera parada Flaçà”. La veu de la megafonia el va tornar a despertar.

•

Sis minuts abans de morir, Lluís I de Baviera escoltava els compassos de l'Òpera Tancredi, obra del mestre Rossini, qui curiosament també hauria de morir aquell any. En aquell vespre del 29 de febrer de 1868, l'ambient de la sala estava carregat d'incerteses. No podia deixar de mirar aquella piga que s'abocava descaradament del pit esquerra de la dona que cantava. Li evocava un passat eròtic... De sobte, la porta es va obrir i va aparèixer una silueta. Era la Margarida Alonso.

Allà mateix vaig tenir un flash! Ja sabia el que havia passat amb

tantes pigues per tot arreu. Eren degudes al packaging “Viu un dia de pigues” que havíem comprat a la botiga de Barcelona “Golafres”, aquella que et fa uns paquets molt dissenyats del tipus: “Picnic per una tarda de futbol” o “Per una nit a dos” on posen begudes, aperitius i petits etcèteres sorpresa.

La primera Margarida Alonso va posar tres condicions al noble que es va enamorar bojament d'ella: que no li demanés mai que s'afaités el pèl de la piga; que si tenien una filla li posés el seu nom i li mantingués el cognom de soltera i que si un dia ja no sentia aquella folla passió per ella, marxés del seu costat. Aquest imperatiu esdevingué tradició per a totes les Margarides Alonso que es van succeir al llarg del temps.

Fent honor a la seva tradició, la Margarida Alonso del 2008 era en aquells moments un animal en zel escalant descontroladament pel cos d'en Pep Galobardes. Però sobtadament, sense motiu aparent, les hormones li van canviar de direcció i els efluvis van minvar. Un moviment lateral quasi imperceptible li havia cridat l'atenció. —Senyora, el bitllet? —Aquell inquietant revisor de la Renfe li resultava familiar.

Els maleïts revisors que sempre et retornen a la realitat! Per què

aquest havia hagut de trencar l'encanteri? Per què l'havia fet baixar del seu somni quasi eròtic que tant prometia? La Margarida butxaquejava nerviosa, n'extreia un paper rebregat i el donava al botxí dels seus somnis.

—Tingui i deixi'm en pau! —gairebé li escopí.

Volia retrobar-se al motel i tractar de reprendre l'estrany somni...

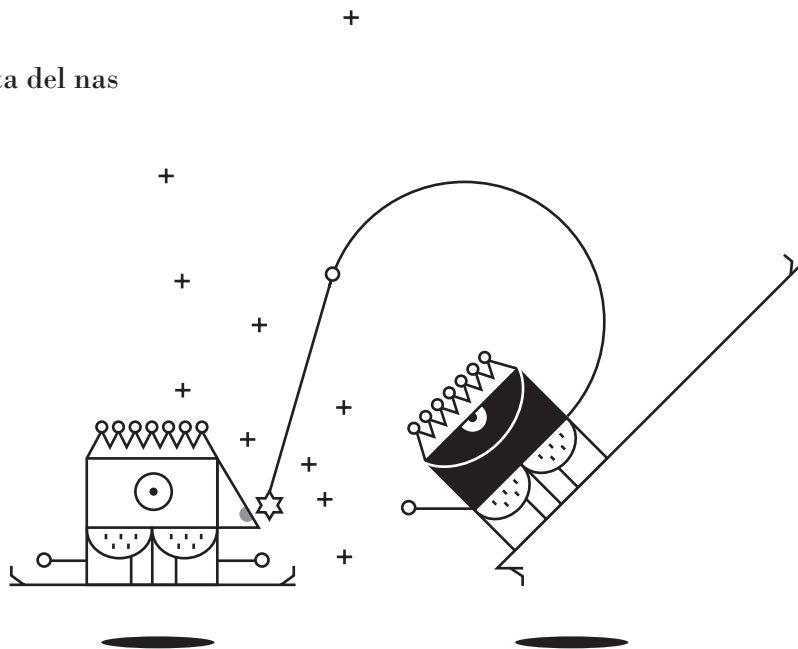
IV “La Habana, 28 de diciembre de 2006. Queridos Reyes Magos: Este año me porté chévere (menos alguna poca vez, que hice enfadar a mi mamá Margarita y a tata Panchita, bueno también a mi maestra Yuselis). Les pido un único regalo: poder ver pronto a mi papito Pep (así se dice en catalán José) que está allí en España. Besos de mamey para los tres. Firmado: Margarita Alonso.”

El rei ros, a la nit, estava ocupat fent els preparatius de la seva festa d'aniversari i pensant què es posaria l'endemà a la festa de la pasqua militar. Se li va passar per alt satisfer el desig de la Margarita. Com cada any tots tres reis s'havien repartit la feina, i si algú no la feia havia de pagar penyora. El rei negre, molt enfadat, va fer servir tots els seus encanteris per fer-li sortir al rei ros una piga ben negra a la punta del nas.

9

Pep Galobardes va mirar de reüll per la finestra. El retòl de l'estació de Flaçà s'anava fent gran en la mesura que el tren frenava. La Margarida li va mirar le pupil·les mentre el gemec del tren era cada cop més agut i va recordar com 580 anys abans havia sentit una sensació similar tot viatjant cap al nord de França amb aquells sis homes. Els ulls d'en Pep Galobardes brillaven de la mateixa manera que aquell dia trist i fred de febrer.

una piga ben negra a la punta del nas

No podia ser! Mirés on mirés... la piga! Ara era a la paret de l'estació. Una ullada ràpida als viatgers el va relaxar: no tenien cap piga. De sobte, en va aparèixer una a la barbata d'una noia molt bonica i una altra a la mà del seu xicot. Ara ho veia clar! Ell posava les pigues quan mirava fixament una persona. I en Carles Dalmau? També tenia una piga? O, la tindria si se'l tornava a trobar?

?

Se li diagnosticà una particular melanofòbia.

—Melanoquè?

—Melanofòbia o por a la pell negra, a la negror de les pigues, sap? I una siderodromofòbia, una por crònica a viatjar en tren.

—Coi amb les fòbies, mestre.

—Pitjor seria una hipopotomonstrosesquipedaliofòbia, o por a les paraules llargues. Li ho dic per experiència!

?

—¿Fue por negocios o personal?

—Fue por amor...

L'inspector Galobardes llançà una fugissera llambregada a la dona.

—Fue por amor... —repetí ella— aunque dudo que usted sepa de qué le hablo.

Aquest cop la mirada d'ell fou gèlida i espetegà, malgrat la seva

melanofòbia, en el rostre de Margarita. En silenci s'hi atansà. Ara Galobardes somreia. Era l'hora del dolor.

9

De petita havia estat una noia ben estranya i ara ho recordava tot acariciant-se la piga de l'entreuix. Acompanyada de sis homes, Joana d'Arc partia aquell trist 29 de febrer de 1428 cap a Chinon. Pretenia l'alliberació d'Orleans, però Pep Galobardes, Cristòfor Colom, Jofre Borrull, Johannes Müller, Antonio Fuentes i Lluís I de Baviera, no ho veien massa clar... Va ser llavors quan Johannes Müller va suggerir tímidament que potser era el moment fer un salt a un altre 29 de febrer.

I li van fer cas. L'altre 29 de febrer, el de 580 anys després, havia de ser recordat pels sis integrants del grup com un dia feixuc, trist, melangiós. Tots set es trobarien per raons diverses en unes estacions del trajecte Barcelona-Port Bou, en moments diversos i en estranyes circumstàncies. Tots set potser ja no eren ells mateixos o s'havien transferit en altres cossos. Ella, la Jeanne, en la Margarida Alonso, per exemple..

“Però, a veure: a qui li passa pel cap enviar una persona melanofòbica a Cuba? Creurà que tots els negres són com gegantines pigues

amb potes i es tornarà boig! Imagini's quin escenari. Això és el que va passar, sense cap mena de dubte.”

“Maleïda Renfe!” Feia vint-i-cinc minuts que el tren s'havia aturat a Flaçà i seguia sense arrencar. Els passatgers començaven a estar inquietats. Alguns s'abocaven impacients per la finestra però l'estació era absolutament deserta. Hi havia quelcom d'estrany suspès a l'ambient...

?

La sala era plena de gent observant l'al·lucinant duel. Aquell hivern de 1851, Pep Galobardes, un nadó melanofòbic de gairebé tres mesos, xarrupava amb fruïció del pit de Margarida Alonso sense perdre ni un moment de vista el taulell. Era la jugada divuit. Anderssen va agafar l'àlfil amb delicadesa i el va posar a “d6”. Aquest moviment faria possible “la immortal”, la partida més espectacular del segle i potser de la història. Entregava dues torres i la dama per assestar un cop definitiu al rei negre cinc jugades més tard. Els ulls del nadó es van il·luminar.

?

—En poques paraules, doctor, està com un llum.

—Ho podriem dir amb unes altres paraules, però el diagnòstic és correcte. Fixi's vostè en la reacció paranoide provocada per la

melanofòbia. Mai havia vist un cas semblant. Ara es creu en un tren, ara a Cuba, ara descobrint Amèrica o jugant als escacs.

—Quina podria ser la causa?

—M'atreveixo a dir que la melanofòbia la provoca una repressió subconscient del desig llaminer i sexual que provoca l'autoestimulació oral clitoridiana en la senyora Pepeta Galobardes.

L'asistent del doctor va trigar en respondre.

—Vosté ha llegit a Freud, oi?

—Bé, només una mica.

Pepeta Galobardes, mentrestant, reia i babejava.

—Ustedes no saben nada de la vida. Hablan y hablan... Que si fobias, que si paranoias, que si depresiones... Están hueros.

“Put a comunista de merda —pensà per a si mateix—. D'entrada et fotré una cara nova fent que t'empassis aquesta fastigosa piga negra”. Els cops començaven a donar noves formes al rostre de Margarita Alonso. Al Galobardes l'erecció ja li començava a fer mal de tan dura com estava.

Tres hores més tard el tren seguia aturat. Era fosc i fotia un fred de collons. Pep Galobardes va obrir els ulls. El vagó era buit. On s'havia ficat la gent? On era la Margarida? Soltadament li va venir al cap un record difós i llunyà...

V Aquella nit de febrer del 46 A.C., el jove aprenent d'astrònom Pep Galobardes estava excitat. Ho havia comprovat un munt de vegades obtenint el mateix resultat. Aquell papir groc ple de números, fruit de tres anys de pacients observacions ho deixava ben clar: la terra trigava en donar la volta completa al sol 365 dies, 5 hores, 48 minuts i 48 segons. Calia inventar un dia especial cada quatre anys per fer quadrar el calendari.

—Ho haurem de comunicar al Cèsar —va dir el vell Sosígenes amb aquell accent alexandrí que el caracteritzava.

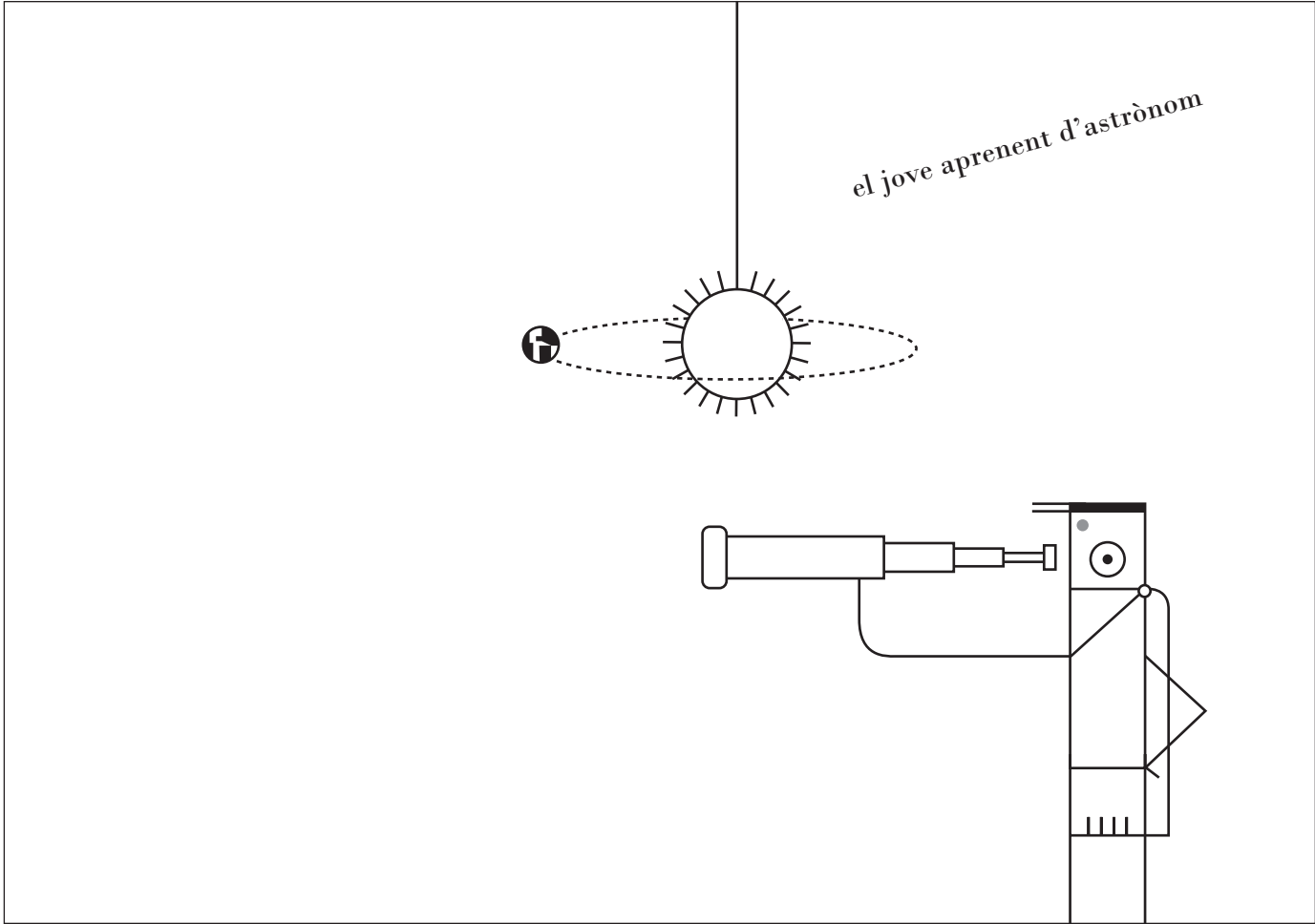
9

El tren tornava a arrencar, deixàvem Flaçà. Al meu voltant tot continuava al seu lloc. La Margarida no deia res, mirava per la finestra, els ulls perduts. No em podia treure del cap aquella mirada, aquella pigada... on l'havia vist abans?

Intentava de pensar-hi tan com podia. Però en Jofre continuava menjant-me l'orella, fent-se creus de com no podia recordar les farres de la universitat, quan estudiàvem Periodisme a Bellaterra...

—Sí, però ha de ser vostè qui s'endugui tots els mèrits. Jo sóc molt jove i em queda molt per descobrir, però vostè... Què farem amb vostè?

—No pateixi per mi...

El jove Pep Galobardes va escriure un petit discurs per que Sosígenes el llegís davant de tothom. Un nou paper, un nou inici pels humans.

Torna a obrir els ulls i s'adona que segueix en el maleït tren...

El Jofre veia passar per la finestra els arbres que se succeïen amb la velocitat del tren. Cada cop més ràpid eren ombres que s'allargaven i es perdien en el passat. La Margarida caigué en el son més profund. Se li aparegueren óssos de peluix que s'hi atansaven a fer-li una abraçada. Cada cop eren més a prop, sense cap escapatòria. De sobte s'adonà que un d'ells, el que tossia, lluïa una piga verda a la punta del nas i...

Un calfred li recorregué l'esquena: “I si estic somiant?”. Va tancar els ulls i els va tornar a obrir al cap d'uns minuts. La piga del front li començà a coure i l'osset de la piga verda se li atansà per dir-li:

—Hola, tu ets en Pep, oi? En Pep Galobardes.

Ell, cansat de dir que no, optà per dir que sí, a veure què passava...

Lavors una senyora se'm va acostar i em va dir:

—Hola Pep, et recordes de mi? Sóc la professora Maria. Hola Jofre, com va tot?

Ara encara tenia més dubtes. Qui era aquella dona?

—Quines sortides fèieu eeh, arribàveu tan tard a la universitat i el conserge us deia de tot al matí!

—Ho veus com ets en Pep! —va dir en Jofre.

—N...no pot ser, jo no em dic Pep!

Alehores la Maria li va ensenyar una foto d'ell amb en Jofre.

—Veus com sí que et dius Pep?

—Que no, que jo no em dic Pep!

La Maria no sabia de què anava tot allò i va dir:

—Pareu!

Els es van quedar mirant.

—No veieu que discutint no arreglareu res?

?

Són les vuit del matí. Ha estat una nit inquieta, plena de somnis incongruents. Sento que tot es posa en marxa, com cada dia des de fa dos mesos.

S'obre la porta, és en Jofre, l'infermer. Em diu que avui em toca visita amb el doctor Galobardes. Potser em donarà l'alta i podré fer per fi l'amor amb la Margarida i la seva inmensa piga.

Va ser llavors quan va entrar al vagó un home amb un abric negre, encorbatat i amb un barret gris. Amb cara de pocs amics es dirigí cap a en Jofre i li digué:

—Vostè es el Sr. Galobardes oi...? —en uns instants de confusió tot es feia estrany

—Vostè qui és?

—No reconeix la meva cara? Sóc el Dr. Oller, el que va operar-lo la primera vegada de la piga.

En Galobardes volia oblidar el tema de l'operació de la seva piga. No havia estat mai gaire amant dels metges i menys de passar per quiròfan. En Galobardes mai havia estat un valent en temes de metges.

Se'l va mirar de dalt a baix, com si volgués oblidar la cara del Dr. Oller. Amb unes paraules seques li va dir:

—No he oblidat la seva cara. És impossible.

El Dr. Oller esclatà en una riallada.

—Ningú l'oblida la meva cara, sóc massa important per a la gent. Ara mateix em dirigeixo a un poble perdut del Bages per veure una amiga que necessita unes mans com les meves...

En Jofre se'l va quedar mirant, ja que el Dr. Oller s'havia quedat pensatiu i amb una mirada moixa.

—Deu ser molt important aquesta dona per a vostè... —digué en Jofre, amb una mica de tímidesa per ficar-se una mica en la vida del doctor.

—Doncs...

El Dr. Oller va respondre titubejant. Sempre l'incomodaven aquest tipus de preguntes personals, però de fet, havia estat ell qui havia encetat la conversa i es va sentir obligat a respondre.

—Doncs... sí. Sí que és molt important aquesta dona. De fet, va ser la primera persona a qui vaig operar d'una piga. Tenia una piga gegant a l'esquena i me'n vaig ben enamorar!

VI Eren a la pista de l'aeroport de Lima.

—Tinc un mal presentiment —va dir en Pep—. Hem de baixar de l'avió immediatament —la Margarida el va mirar amb estranyesa. “Altre cop amb les paranoies”, va pensar.

Sort en van tenir d'aquell mal presentiment. Una hora més tard, el Boeing 737 de l'aerolínia Faucett s'estavellava en la pitjor tragèdia aèria mai registrada al Perú. No hi va haver supervivents en aquell malhaurat 29 de febrer de 1996.

El tren lliscava per suaus ones d'algun mar que havia perdut el seu rumb venint des de Xina, carregat de taronges per prendre el tè de les cinc a Flaçà. Feia tard.

Pep, en el seu vagó que serpenteja muntanyes de salvatges ones color blau intens, veu, cavalcant per les feroces ones, la Margarida pujada sobre el tentacle més suau de la medusa més transparent, xisclant de terror, escapant veloç...

La seva necessitat imperiosa de rescatar la Margarida li va fer recordar que frisava per tornar a acariciar aquell cos nu, de besar aquells llavis tendres dels quals encara portava grabada la dolçor i passió d'aquells petons que volia tornar a fer seus. Com aquell matí d'hivern...

Però al mateix temps pensava que els moments efímers de felicitat que li comportava la seva relació amb la Margarida eren incomparables al brutal patiment interior que sentia en presentir el final de la seva apassionada història d'amor, tant bonica com finita en el temps, i això el feia embogir. La follia que aquesta sensació de vulnerabilitat li produïa l'impedia ser feliç; mai ho podria ser...

—Perdoni, que es troba bé?

L'estació de Flaçà. Parades voluntaries, involuntaries, per caprici, i fins i tot follia.

Totes amb un mateix denominador comú. Gana, molta gana; quan feia que no menjava?

Flaçà li feia entrar gana, i la resposta ben senzilla:

—Si, gracias! Unes olivetes no les tindria pas?

?

—¿Tiene o no tiene fiebre? Porque con tanto delirio, ya me contará usted, compañera...

Li posà un drap fred al front per si de cas. Ell sospirà alleujadament.

—Qué lindos ojos almendrados —mormolà imperceptiblement.

—Margarita, Margarita, que ya llegó el doctor Oller. Prepare el paciente para el quirófano.

S'hi inclinà curosament i li besà la piga amb devoció.

I ups! L'adormen amb una xeringa i comença l'operació. Tot és blanc i veig uns metges que no sé què remenen però fa molt de fàstic. No us recomano que us operin.

?

Capablanca va moure aquella fitxa, l'escaquer vibrava per la tensió de les dues ments. Lasker es limitava a pensar quan va comprendre que havia perdut, Capa li havia arrabassat el títol del món d'escacs. Era el 29 de febrer de 1920...

El metge es va esforçar molt més per remenar i va sentir-se rodar el cap per fer la millor operació i les infermeres guapúiiiiiiiiisimes van donar-li consol... ehyyhhhh!!! treballaaar en equip és grandióssss.

De cop i volta tornaren al tren ja passats uns kilòmetres de Flaçà i la Margarida va dir de sobte:

—Em truquen al mòbil

Es quedà gelada, digué “és el Comandante”, referint-se a Fidel. Diu que tenim una ordre de cerca i captura per la policia de l'Havana,

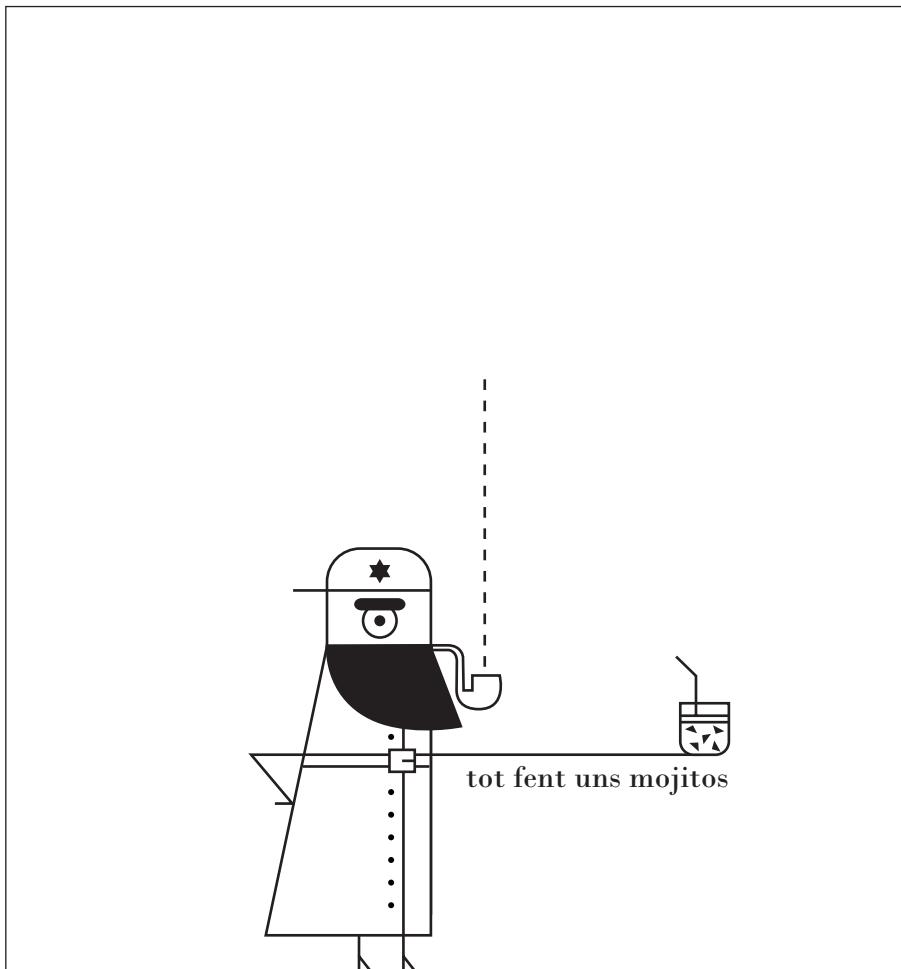
ens relacionen amb un possible atemptat contra Raül i diuen que és d'una cèl·lula catalana en contra del mal viure a l'illa.

I l'endevinen. S'ha de capturar a tots els que viatgen a Girona. No fos cas que hi hagués algun infiltrat. L'illa (Cuba) és plena de capitalistes que no saben jugar als escacs i, a més, no volen aprendre'n. No sabem com hem de continuar... els hem de convèncer... Arribem davant del “Comandante”...

El Comandante ens rebrà amb el seu xandall de la selecció cubana, oferint-nos una sucosa quantitat de diners per atemptar contra interessos americans a Catalunya... L'oferta és temptadora però som gent de principis i no sabem qui ens fa més ràbia, si els comunistes radicals o els “imperialistes”...

És per això que ens posen en contacte amb un infiltrat a les forces dels serveis secrets de Cuba, un tal Adolfo Mendoza de Gibert que com el seu segon cognom indica és d'arrels catalanes. És llavors que, tot fent uns mojitos, parlant amb ell descobrim que l'Adolfo té arrels al Bages... I no diríeu mai amb qui...? Doncs sí, amb la dona que el famós Dr. Oller havia d'operar, el que ens fa pensar en l'interès del doctor per connectar amb nosaltres.

El problema era que al Dr. Oller l'acabaven de tancar a la presó per avortaments il·legals.

Aquest Adolfo m'ha explicat que no podia fer res al respecte, ja que no estava implicat en res.

—Però si voleu —va dir—, puc investigar una mica...

Tot d'una van disparar a la sala on érem parlant. Van matar a l'Adolfo. Ja no sabia què fer...

•

Mentre a Madrid s'estava negociant la fiança per al Dr. Oller, per part d'un advocat de Deosat Advocats, fora la sala testimonis del fet varen dir reconèixer l'agressor com a un tal Max Hoffman, un sicari a sou que es venia al millor postor i relacionat amb la màfia Russa, en operacions encobertes per l'antic KGB i de procedència alemanya, implicat en una conspiració contra les inversions americanes en països sudamericans.

VII

Tres vagons més enrere, Lluís I de Baviera s'entretenia fent un sudoku. Davant seu, José Raul Capablanca acariciava dolçament aquell animal que no era ni viu ni mort.

—No entenc com vas acceptar de cuidar-li el gat —li espetà Johannes Müller.

—No m'hi podia negar —respongué en Capa—. L'oncle Schrödinger sempre ha tingut detalls amb mi.

?

La Margarida es va despertar poc a poc de l'anestèsia. Renoi, quins somnis i malsons havia tingut!

La infermera s'hi va acostar.

—Com anat això Margarida?

Ella la va mirar i va dir:

—Bé, suposo que bé. Fins i tot he somiat amb en Fidel Castro.

—Quines coses de somiar Margarida!

Un home de darrera la infermera es va acostar al llit on reposava la Margarida. Era en Jordi, un jove manresà que havia estat nòvio de la Margarida en els seus anys d'institut.

—Jordi?

—Sí, sóc jo, em recordes? Encara visc a vegades les nits de llavors.

Fins avui el somni que ets al meu costat, recordes Margarida, quan passejàvem per el Kursal i agafats de la ma només ens veiem com els únics habitants de Manresa? Cada dia de la meua vida he estat esperant aquest moment de retrobar-te. Mai he deixat de pensar en tu.

Lavors es va recordar d'aquelles tardes a l'institut, resolent els problemes d'escacs del diari o fent partides en un petit escaquer de Kasparov i Fischer. Es va recordar d'aquell amorós petó sota la posició final d'un Capablanca-Lasker... Era en Jordi. El seu amor de jove.

Però de poc van servir els records... Son això, records. I en el present els refotuts espies encara volten i ens envolten. Cal que la Margarida torni a parlar amb el Comandante i que aclareixin unes quantes coses. Qui som tots plegats? Hi ha extraterrestres? Volem seguir així?

Aiii, l'amor jove s'esvaeix en un malson molt tendre... i amb preguntes...

*“Mueren ya las ilusiones del ayer
que sacié con lujurioso amor
y muere también con sus promesas crueles
la inspiración que un día le brindé.*

*Con candor el alma entera yo le di
pensando nuestro idilio consagrar
sin pensar que ella lo que buscaba en mí
era el amor de loca juventud.”*

El record de la cançó li va humitejar els ulls. Va eixugar-se les llàgrimes. Ara no era moment de posar-se trista, ara era moment de resoldre (o com a mínim intentar resoldre) tot aquest embolic que s'havia creat. Li va demanar al Jordi si podia ajudar-la, qui sap si potser es tornaven a enamorar i tot...

Volia començar una nova vida oblidant tot el passat i especialment el Comandante, que no parava de dir-li coses que ella no entenia. Segur que devien ser els calmants que li donaven el que li feien tenir aquells maleïts malsons. Ella volia començar la nova vida amb el Jordi.

?

Marramiaaaaau! Un gemec terrible havia deixat glaçats els passatgers. Ni viu ni mort, el gat va saltar i començà a córrer embogit pel passadís esgarrapant a tothom qui es creuava en el seu camí.

Capablanca i Müller corrien al seu darrere.

—Agafeu-lo! Que no escapi!

De sobte va desaparèixer. Havia anat a petar en algun punt indeterminat de l'espai-temps.

És així com buscant l'animal algú s'adona de que entre vagó i vagó hi ha una porta a una altre dimensió. Queden tots atemorits i

encuriosits per la troballa. Podria ser aquesta la porta on es traslladen els personatges en el temps?

,

Spassky i Petrosian s'enfronten en un gran duel, s'hi juguen el campionat del món. De sobte un gat negre cau damunt l'escaquer tombant les peces del tauler. Petrosian crida sorprès. Odia els gats. Inesperadament, Capablanca cau del no res. El públic crida “¿com ha arribat fins aquí en Capa?”

Capa va mirar al seu voltant i va observar que es trobava en un hospital. Hi havia anat a parar sense saber com. De sobte va veure el gat, el gat que estava perseguint, arraulit a la falda d'una dona que el mirava encuriosida, acompanyada d'un home que li agafava la mà.

La Margarida mirava l'home sorpresa, molt sorpresa. El somni i la realitat s'havien unit.

VIII

Ara només se sentia el monòton soroll del tren. Margarida observava per la finestra. Era negra nit. Mil estels esquitxaven el cel. Quasi al zènit, un estel brillava més que els altres. Segurament era un planeta, potser Júpiter.

—Daisy... Daiiisy...—

Cinc-cents vuitanta-vuit milions de kilòmetres sobre el tren, surant a la deriva per l'òrbita de Júpiter, la computadora HAL 9000 entonava aquella melancòlica cançó. De manera inexplicable, una piga virtual li havia aparegut sobtadament entre dos codis binaris. Poc sospitava que, instants després, hauria de patir un atac agut de melanofòbia en la negror de l'espai.

9

Sant Julià de Cerdanyola estava commocionat. Les cabres desapareixien. En Litus xarrupava plàcidament la mamella de sa mare.

—Joseph, Joseph! No pot ser! No hem incomplert la llei! —Joseph Dalmau tan sols va necessitar un instant per entendre el que ja feia temps que no volia saber.

—Doncs ja saps que toca.

—Segur?

Sant Julià de Cerdanyola estava sota la commoció d'un passat marcat.

Va ser llavors quan, entre les muntanyes de Bussa i Coll de Pal, s'havien instal·lat dos escamots de nazis. Intentaven, era evident, acabar amb la dominació catalana del prepirineu, aterroritzant totes les masies del voltant. El seu pla era arribar al Berguedà i —muntant la seva central del comandament a Grauges— destruir totes les arrels del país. Al seu capdavant, Her Von Brau, un terrible genocida.

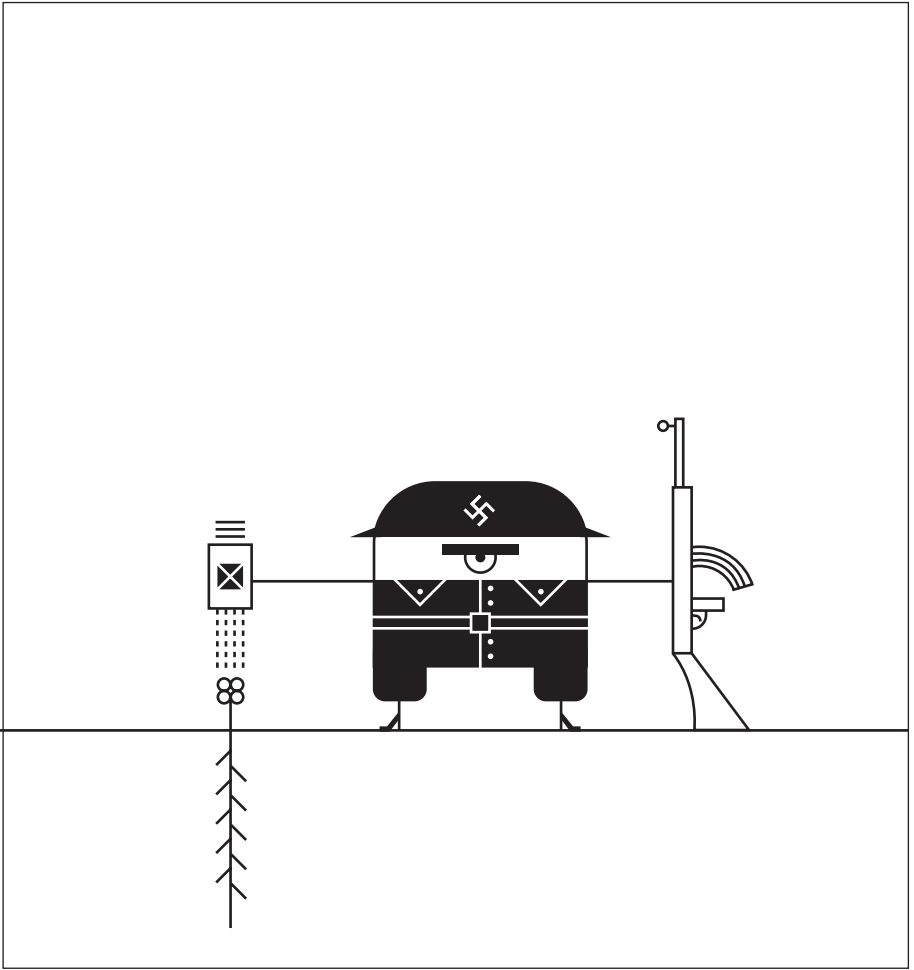
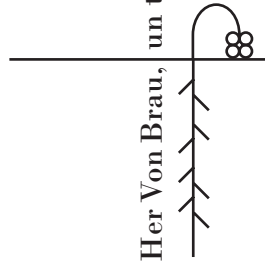
•

El vagó era ple de silenci. Mentre mirava el cel, pel cap de la Margarida van passar mil Margarides. Una per cada estel. Eren records apassionats, de moments compartits amb homes ben diferents. En Jofre, Lluís I, en Jordi, Capablanca, el compañero Fuentes, HAL 9000, el Dr Oller, Fidel, el vell Sosígenes... I tants d'altres. Tots eren homes interessants, però cap l'havia captivat com en Pep Galobardes. Els mil Peps Galobardes que imaginaven les mil Margarides.

•

A l'Havana es fa una descoberta, es fa desenterrar el cos del Fuentes i... quina sorpresa, estava buit! És per descomptat que tot havia estat una maniobra per fugir del país. El taüt era ple de sorra. És evident que arribarà a Catalunya i voldrà contactar amb el grup.

Her Von Brau, un temible genocida.

Mentrestant el Dr. Oller és posat en llibertat sota fiança, doncs no tenen proves feaents dels fets d'avortaments, tot i estar relacionat amb una clínica coneguda.

?

Lluis I de Baviera estava satisfet. Havia completat el sudoku. Lentament, es va treure primer les ulleres i després els taps de les orelles. "On s'han ficat aquell parell?" va pensar en veure el seient del davant buit. Capficat com estava, no s'havia adonat que ells i gat, havien fugit precipitadament. Ara eren molt, molt lluny. Dos seints darrere seu, un home petit l'observava amb posat seriós. Era el Dr. Oller.

?

Tornava a tenir ganes de sexe. Aquells records li havien posat de nou les hormones en moviment. Va mirar en Pep, que dormia plàcidament al seu costat. Esperaria. Li sabia greu despertar-lo ara.

?

Podria ser un 29 de febrer però no tenia importància. En aquell petit cervell no hi cabia encara la concepció temporal.

Inesperadament, ella es va aixecar sobre les dues potes del darrere

i començà a caminar. Pep Galobardes, un magnífic exemplar d'*Australopithecus afarensis*, la mirava amb tendresa des de dalt de l'arbre.

Tres milions i mig d'anys més tard seria recordada com a Lucy, però per a ell era la Margarida Alonso de sempre.

Ens trobem doncs davant de fets insòlits, dimensions paral·leles, personatges iguals en altres formes i, a més, amb històries que lliguen en diferents llocs de l'espai i el temps. Per tant, uns i altres comencen a pensar que aquell tren és el destí, objecte per adreçar diversos fets de la Història, corregir malentesos, desfer desastres i reconduir vides.

Havia d'agafar aquell tren. Portava vint anys esperant i ni podia ni volia deixar-lo passar. Vint anys estimant, vint anys desitjant i vint anys on només ells dos sabien que algun dia el tren arribaria.

IX

El Rey “majorero” i la seva princesa caminaven junts tal com havien desitjat durant anys sense amagar-se de ningú i començant una nova vida on cada dia li faria saber a la seva princesa lo molt que l'estimava.

•

Vaig entrar totalment decidit a abraçar-la i estimar-la, per les moltes vegades que no li havia dit res. “Com pot ser que estiguem tan cecs” murmurava jo. Finalment, amb la mirada em va respondre i tot va canviar. Ara veig que arriba algú...

•

—Com és que ha parat el tren? —va dir la Yuselis— Encara falta una bona estona per Figueres.

—Sí —respongué la tata Panchita—, arribarem a les quinientes.

Fora, començava a nevar.

•

Sosígenes es sentia incòmode. Aquell home acollonia a qualsevol.

—Què vol dir això de que un any no te 365 dies justos? —crià el Cèsar— No em fotareu ara el calendari a fer punyetes!

Sosígenes ja es veia als lleons.

—No te perquè —va dir el jove Galobardes— només caldria afegir un dia cada quatre anys...

—Mmmm... i si l'afegim al juliol?

—A Octavi August no li farà gaire gràcia que Julius tingui un dia més que Augustus... —insinuà Sosígenes amb un fil de veu.

—Dons foteu-lo al febrer i no se'n parli més.

?

El gat! Aquell maleït gat atreïa portes de l'espai-temps. La pluja li mullava la roba mentre perseguia el gat per un desolat carrer de Brooklyn. Fischer pasejava per allà amb un escaquer sota el braç quan va veure que el gat desapareixia davant d'ell. Tot seguit va veure en Capa llançar-se també a la porta espai-temporal. On havien anat a parar?

Fischer els va seguir i de sobte, es trobaren asseguts en unes còmodes butaques de pell. Era la primera classe del Transempordanès, amb la neu a fora es divisava el fred paisatge de l'Empordà. Havien de començar la partida mentre el gat mig endormiscat els mirava expectant.

A l'emocionant partida s'hi acostaven tots els personatges i darrera d'ells, la Margarida vestida de núvia, mentre venia del fons un mossèn per oficialar una cerimònia...

En Dalmau s'enfilava per les abruptes crestes del Pedraforca amb les espartenyas que els reis de l'Orient li van passar aquell gener. Feia fred i el vent glaçat li tallava l'ànima. Els peus, però, despullats de qualsevol abrigo caminaven cada cop més diligents cap al cim.

Només el reconfortava pensar en la calor d'aquells braços que un dia el van tenir captivat, aquelles mans generoses, aquell cos atractiu i aquella mirada ardent que li recordava que l'esperaria fins a l'eternitat... el cim era a prop, voldria haver canviat aquelles espartenyas per unes bones botes folrades de pèl... però gairebé sense adonar-se'n ja es trobava dalt del cim... havia arribat gràcies a aquell record...

•

La tata Panchita s'aixeca. Te pipí. Octavi August flexiona les cames per deixar-la passar.

—Molt amable, gràcies.

Al fons del vagó es topa amb un grup de persones. Esperen amb expectació que dos individus comencin una partida d'escacs que serà memorable.

•

—Ha arribat el mossèn

—Però com? Com es possible que un gat pugui rebre l'extremaunció?
I a més, on s'ha vist una extremaunció post-mortem?

—És... Era el gat del Rei —li recordà Margarida.

Mossèn Josep Galobardes va entrar bruscament a l'habitació i sense mirar a ningú, es dirigí directe a l'animal.

—*In nomine pater. Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit. Proin laoreet ligula...*

El gat va obrir els ulls i un segon més tard ja no hi era. Havia sortit disparat.

—On es el gat?

Capa va sortir d'entre la multitud deixant la partida a mitjes.

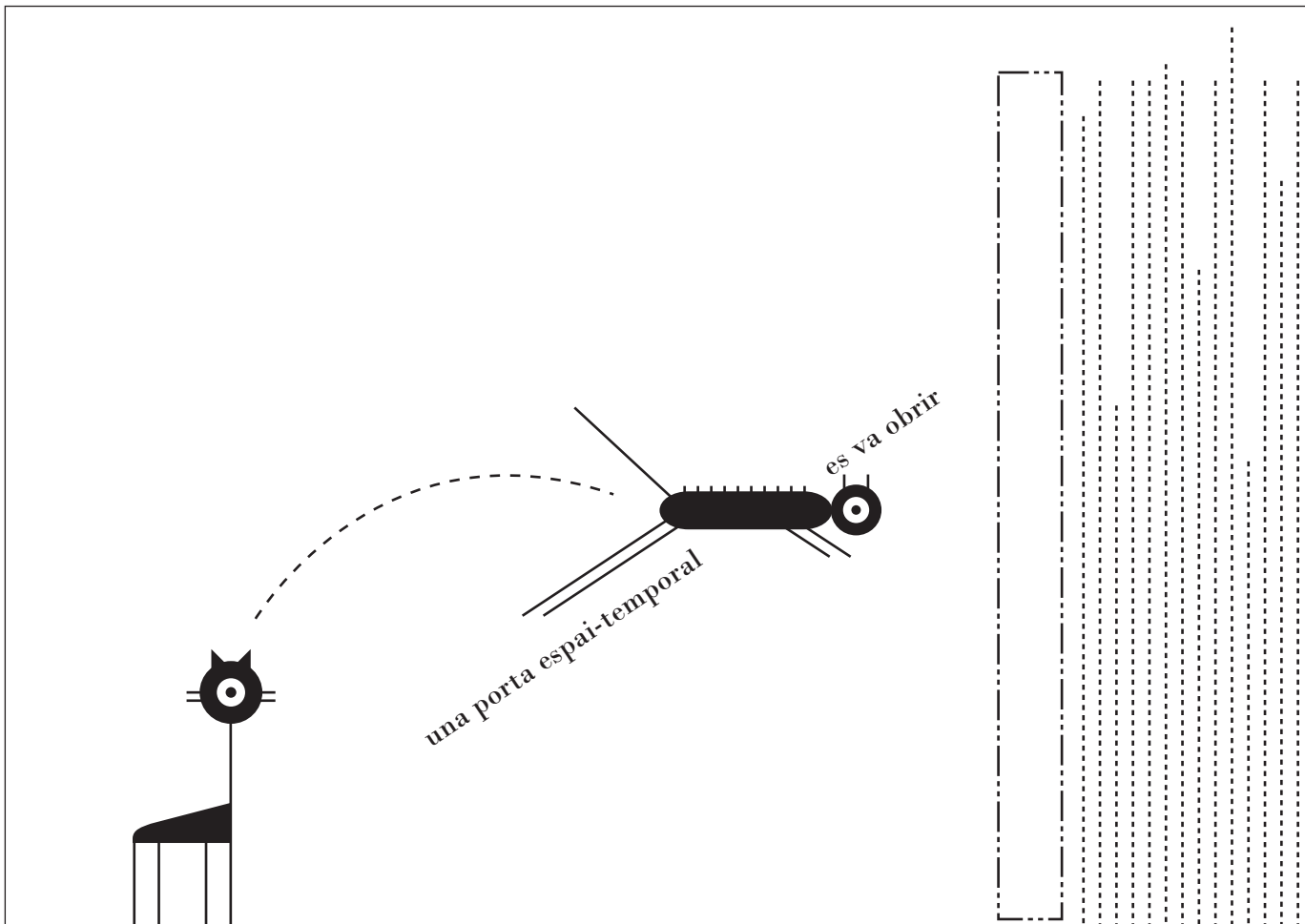
Uns metres mes enllà una porta espai-temporal es va obrir i el gat s'hi va ficar dins.

—Una altra porta no... —sospirà en Capa tot travessant-la.

Una cresta fina i delimitada deixà entreveure la porta mig oberta...

Senyal d'una serralada o d'un pic, resseguint la silueta com d'un esquelet entaforat dintre d'un llampec que esclata de llum ni blanca ni negra.

I lo gat que fuig de nou!

X La quietud el va despertar. Era en un tren parat. Margarida dormia ara recolzada en ell.

Pep tenia encara el final d'un somni a la ment.

“...als peus, unes xancletes noves... vespre d'hivern... una masia del Berguedà... "A sopaaaaaar!". És la veu de la mare dels Dalmau.“

Carles és un nen. Està jugant als escacs contra si mateix. No té ganes de sopar...

Ell, Pep Galobardes, era aquell nen.

Allà, a uns 70 kilòmetres, a la masia Can Galobardes, buida des de feia anys, encara es podia sentir l'olor de la vella llar de foc en un racó del gran menjador. La taula era plena de plats i gots plens de pols. Darrere, un quadre amb el retrat d'un home amb posat seriós que agafa amb una mà l'escopeta de caça. Unes finestres petites per on entrava la llum que s'enfocava al terra de rajola marró, i una tauleta amb un tauler d'escacs amb un text gravat al marc, “Pel meu fill Pep”.

Capablanca es va adonar que el seu escaquer de butxaca li havia caigut. L'anava a recollir quan va veure que tenia un nom il·legible grabat al marc. El va recollir i es va a posar a buscar el gat.

En una cova d'aquella muntanya va veure com el gat desapareixia.
Va traspasar la porta de espai-temporal i... no es va creure el que
va veure...

?

La petita Margarita gemegà lleument.

—Maldita fiebre —digué la tata Panchita.

Cantà de bell nou la cançó de bressol:

*“Tu drume, negrita / Que yo vai' comprá nueva cunita / Que va' tené
capité / Que va' tené cascabé*

Si tu drume / Yo te traigo un mamey / Muy colorao

Y si no drume / Yo te traigo un babalao / Que da pau-pau

Tu drume negrita / Tu drume negrita / Tu drume negrita”

Tarda d'un plujós 29 de febrer. Ell ja està fins els collons de l'Oficina
de patents, però ara, sol amb aquella criatura caiguda del cel, s'hi
troba bé.

Mentre passa el plomall, Margarida, l'entranyable dona de fer feines,
no para de xerrar.

?

—...i no serà que l'energia atrapada en un material ve a ser una cosa així com el producte de la seva massa per la velocitat de la llum al quadrat? —diu.

Albert la mira sorprès. “Potser té raó” pensa.

?

“Aquell home escabellat i aquell altre amb pinta d'expedicionari m'estàn mirant...”

La Yuselis s'havia posat vermella.

Al seu davant hi havia Colom, fascinat amb l'esfericitat d'aquella piga negra al bell mig d'aquella preciosa cuixa... com una illa salvatge al mig del mar. Einstein va comentar somrient:

—S'ha de reconèixer que la tia està com un tren.

Aquesta maleïda piga em té el cor robat i el roig inunda el somni d'una xuclada lenta i parsimoniosa.

La piga deixa anar un filet de tinta vermella fins a la platja, on darrera d'un xiringuito amb teulada d'uralita roja hi ha uns garrinets que campen lliures. Els núvols s'aixequen i de seguida cau una pluja intensa...

Amarat i pensatiu no puc dir res, novament espero un senyal.

?

—Servicio de Atención al Pasajero. Le atiende Yolanda.

—Hola. Estoy en un tren que lleva casi tres horas parado y...

—Un momento, le paso con Siniestros Imprevistos.

“...”

—Le atiende Merche.

—Mire, estamos entre Flaçà y Figuer...

—Le pongo con Incidencias de Facturación. No se retire.

“...”

—Oiga...?

—*Menú. Para colgar, pulse “uno”. Si desea...*

Just quan acabava de llençar el mòbil per la finestra, el tren es va posar en marxa.

XI La Habana. 29 de febrer de 1532.

Veure les cabres! Veure el futur!

Procedents majoritariament de Castroverde i Los Sauces, les pobres cabres s'estimaven més fer cas al seu nou pastor que no pas tornar.

Visca la vida! Visca la cabra!

En el moment en que un ramat procedent de Sant Julià de Cerdanyola va trepitjar terres cubanes, a més d'un se li va posar pell de gallina. Quina ironia! El futur, la pell, no de gallina. De cabra.

?

En aquell diumenge ennuvolat del mes de febrer, la tarda es feia molt llarga i pesada. No li havia pogut dir com se l'estimava i com la necessitava al seu costat.

A terres Cubanes les cabres començaven la seva revolució... “On és en Fidel?” cridaven mentre avançaven metres endins.

?

Això de veure's tants pocs dies a la setmana els estava consumint. Però tots dos sabien que tot el que podien fer era això, esperar. Esperar el dia en que les seves ànimes i cossos es fondrien en un... Desperta, Margarida... Les cabres!

?

Spassky es trobava, als 12 anys, conduint un ramat de cabres per un prat de Rússia. De sobte va veure una noia que corria prat avall. Era la Margarida. Se'n va enamorar a l'instant i la va seguir, deixant les cabres a la seva sort.

?

Era un trajecte especial. Tot buscant el vàter es creuà amb un munt de persones curioses, segurament provinents d'altres llocs i d'altres temps. Però el que ara realment intrigava la tata Panchita era aquella olor. Aquella olor de pipí ranci de bestiar que tant li agradava quan era petita.

Sis-cents vuitanta-quatre cabres cubanes, apinyades al setè vagó, emanaven aquella olor màgica.

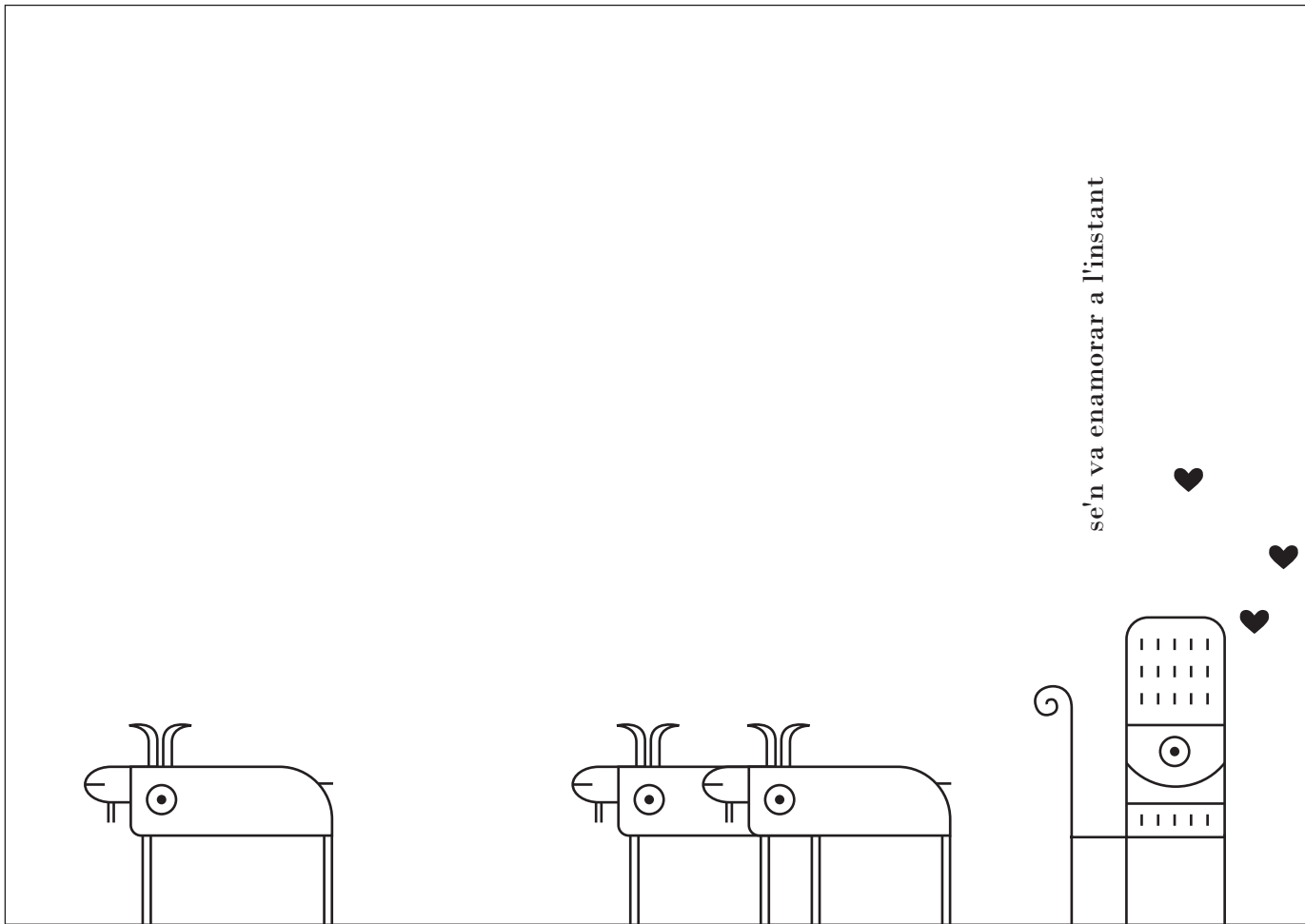
?

“La Habana, 28 de diciembre de 2006.

P.D. Queridos reyes magos, muchas gracias por las sandalias de piel de cabra que me trajeron el pasado año. Son perfectas! En invierno i en estiu!

Tu gato se porta bé, pero... me recuerda tanto a tí!...”

?

se'n va enamorar a l'instant

Sosígenes escoltava la conversa que venia del seient del costat.

—i quants anys diu que te vostè?

—Dotze i mig.

—Dons no els aparenta...

—És que vaig tenir la mala sort de néixer un 29 de febrer. Si hagués nascut un dia abans o un dia després, ara en tindria cinquanta.

—Ah...

?

—On som? —la Margarida s'havia despertat.

—Entre Flaçà i Figueres —va dir suaument en Pep.

Li va cridar l'atenció una dona gran que en aquell moment passava pel seu costat. Li recordava a algú... “Tu drume, negrita. Que yo vai'...” , aquella melodia reconfortant... aquella intensa olor a cabra cubana...

—On som?

“Vés a saber, perquè no et pots fiar ni d'en Pep... Això és desesperant, no hi ha manera de trobar l'estabilitat i l'equilibri, no sé què em passa però la sensació de buidor i abandonament s'està apoderant de mi... ni Cuba, ni Rússia, ni cabres, ni melodies, ni hòsties! Estic empenyada! Molt empenyada amb el món!”

9

“No puc esperar més així, tant anar d'un lloc al altre, sense saber mai a quin espai-temps estem. Què són totes aquestes persones que ara hi són i no hi són, on carai estem? On anem?”

Tinc la sensació que això serà etern, jo volia reconduir la meva vida però mai imaginava aquesta aventura, sóc una desenganyada de la vida i prometo que tant bon punt arribem a Figueres canviaré el meu destí”

El tren s'havia aturat. Un gran ramat de cabres travessava sense pressa la via.

—Maleït Spassky, ha tornat a deixar les cabres lliures... —va dir amb mal humor un home corpulent.

En Pep va mirar per la finestra i va veure una noia semblant a la Margarida que corria amb un noi al costat pel camp.

9

Gairebé mitjanit del 29 de febrer de 1772.

“Cabra. *Capra hircus*. Tipus vertebrats. Classe mamífers. Artiodàctils. Herbívors. Selenodontes. Bòvids. La cabra comuna és un animal que viu a les muntanyes. Té molta agilitat per enfilarse i saltar. Però se

l'ha domesticat i la seva llet és molt preuada. També son preuades la seva llana i la seva pell.”

Carl von Linné va posar un punt al final del paràgraf. Desà la ploma i se'n anà a dormir.

?

—La Margarita no està fina.

—Que no està fina? Perdona Spassky, però si el que em vols dir és que a la Margarita li queden tres brins d'herba m'ho dius clar, i punt!

—Cel i Infern són testimonis que la meva amargor és més espiritual que carajillera. Els records m'ofeguen...

—Sacrifica-la! Fes-ne sandalies! Si us plau, envia-les a un tal Carles Dalmau, i que tingui sort...

—D'acord, Her Von Brau.

XII

Nevava al Berguedà aquell 29 de febrer. Mossèn Josep Galobardes avançava pel bosc amb dificultat, conscient que mil destins eren ara a les seves mans. Tenia encomanada una missió important. Havia d'arribar a la casa dels Dalmau i trobar aquell nen abans que fos mitjanit.

Sota la sotana duia amagades unes sandàlies d'estiu i hivern, d'agradable flaire a cabra cubana. Estaven protegides amb un mocador de fil de lli, amb el nom de Margarita brodat a ma pel propi Spassky.

De sobte, a un quilòmetre de la casa dels Dalmau, sent un crit.

—*High bewegt sich nicht!* —(Quiet, no es mogui!).

Està envoltat d'una patrulla alemanya. Van vestits de blanc i duen unes fotos a les mans.

—Coneix aquesta gent? —li demana un oficial. Són fotos de la Margarida i d'en Capa.

—No! —exclama en Pep— Jo només faig un encàrrec del vostre Her Von Brau! Vaig a casa dels Dalmau...

—Mirra d'anarr depressa, la cassa esta cremada i ells no hi són...

La casa dels Dalmau era deserta. Sota la taula plena plats i gots plens de pols hi havia un paper amb una nota escrita.

“Mossèn, se que m'estàs buscant. Sóc al Pedraforca” Mossèn? Bé doncs cap al Predraforca s'ha dit.

?

Però... quan de temps durarà tot això? Jo només vull perdre'm amb ella encara que sigui en un piset d'aquests de 30 metres quadrats... No arribarà mai aquest dia? Collons! He donat més voltes que la nòria del Tibidabo!

?

El sorprengué un sospir. Assegut en una cadira prop del retrat del senyor de l'escopeta, hi havia un home amb una caixa de fusta sota el braç.

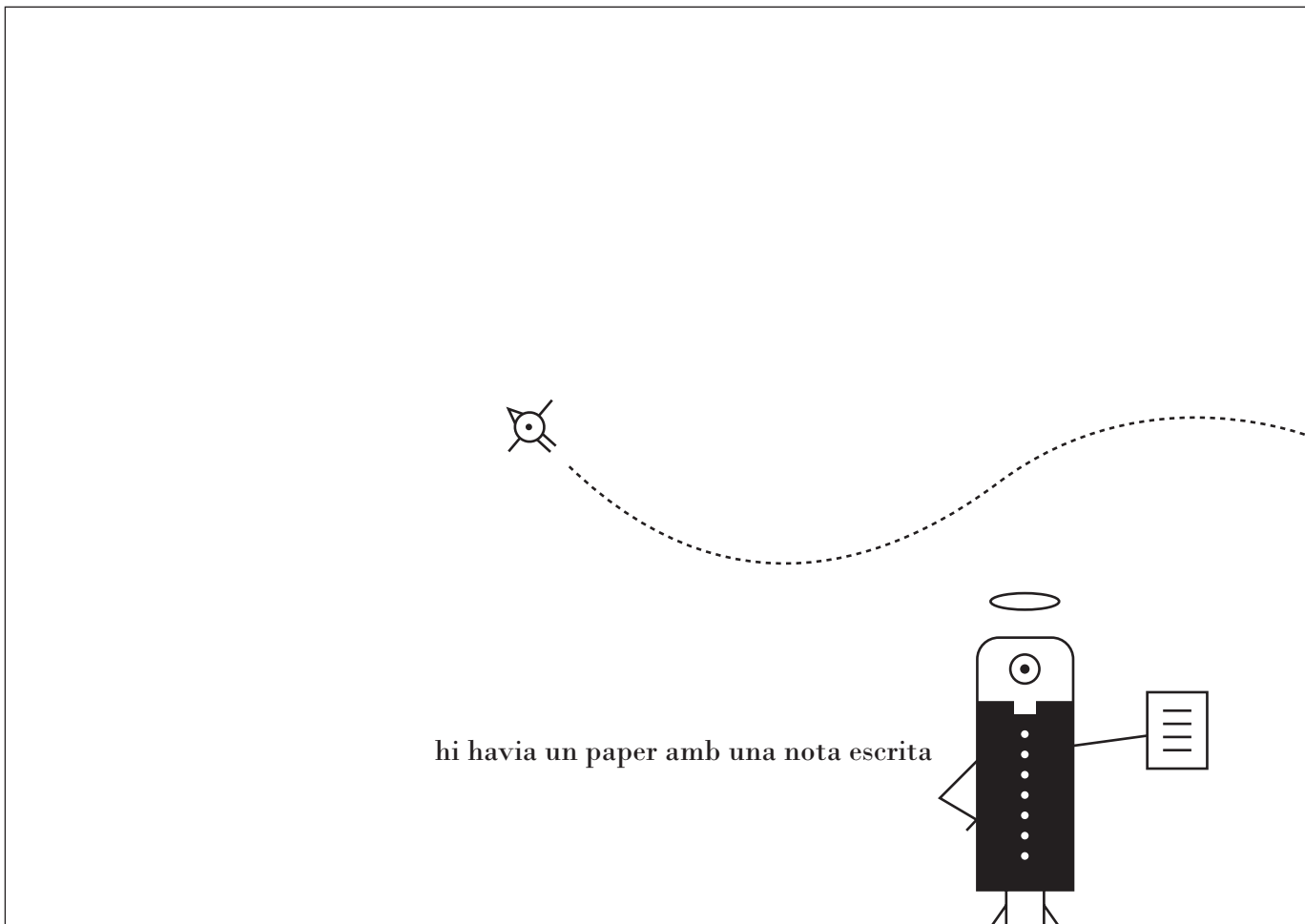
—Què hi fa aquí vostè?

—Sóc Erwin Rudolf Josef Alexander Schrödinger. —Digué l'home —i busco el meu gat.

—Doncs, sincerament, espero per ell que hagi tingut més sort que la cabra Margarita —Feu el mossèn.

—Si vol trobar el nen, ja cal que s'afanyi. El cim del Pedraforca és a dues hores llargues i el camí està glaçat i ple d'incerteses.

Galobardes assentí, obrí la porta i s'allunyà sense dir res.

Mossen Galobardes va arribar dalt del cim quan tant sols faltava un minut per la mitjanit. Però en aquell paratge inòspit no hi havia ni una ànima.

“On és en Dalmau?...”

Cansat, va seure a terra. Llavors li va venir l'olor de cabra. Sense adonar-se'n es va posar les sandàlies als peus i es va sentir millor.

Just en aquell precís instant, va comprendre que el nen que havia estat buscant tot aquell temps, era ell mateix.

?

Pep Galobardes va tornar a la realitat. El Transempordanès s'havia posat altre cop en moviment. Una veu rovellada sonava per la megafonia. “Señores pasajeros, el servicio ha vuelto a la normalidad. Renfe les agradece su ingenua paciencia. Próximo destino, Higuera. Que tengan un buen viaje”.

Aquell trajecte començava a ser especialment llarg. A mesura que passava el temps, més i més lluny semblava el destí. Tot començava a no tenir sentit. O a tenir massa sentit. Fos com fos, segurament aquell tren no arribaria mai a Figueres.

—Oh! Déu meu, guaiteu-ho! —exclamà de sobte mirant per la finestra.

Es veia un resplandor com dividit en dues parts. Mentre en una hi havia personatges que anaven apareixent, a l'altra anaven sortint canviats. S'havien trobat els dos costats de l'espai-temps. La Margarida guaitava feliç per la finestra, en Pep estava com embadalit, tots sabien que la fi del malson s'acostava.

—Falta poc per Figueres —digué un d'ells...

9

*Un mossèn que va en un tren,
te una amiga amb una piga.*

*Dalt de l'arbre amb una cabra,
pensa en ella, sana i bella,
mentre un gat espavilat,
salta al temps a llocs adients*

—Nena, no cantis, que molestes als senyors. Ara dorm, que aviat arribarem.

XIII

Era un 'ara i aquí' imperatiu. La Margarida Alonso, des del primer vagó del tren, va furgar dins la seva bossa i en va treure un grapat de condons: de colors, amb gust, de formes i textures...

Va triar un XXL fluorescent. No s'hi havia embolicat mai, amb ell, però per la mida i la forma del seu nas —a banda del paquet indissimulable— sabia prou bé que la tenia grossa. I li va fer gràcia que fos fluorescent: “per si hi ha algun túnel”, va pensar, i va somriure com una nena dolenta.

Decidida, va emprendre el camí cap a l'extrem oposat del tren. Per força, en alguna part del recorregut trobaria l'esmunyedís Pep Galobardes.

Era un 'ara o mai' superlatiu. En Pep Galobardes, des del darrer vagó del tren, va furgar al seu sarró i en va treure dos condons XXL aparellats.

Els va ficar dins la butxaca esquerra del pantaló. Va dubtar un moment i va furgar de nou dins el sarró, per treure'n una parella més: “Mai se sap”, va pensar. Sospitava que aquella dona era capaç de demanar-li molta guerra i no la volia decebre.

Envalentit, va emprendre el camí cap a l'extrem oposat del tren. Per força, en alguna part del recorregut trobaria la desitjada Margarida Alonso, si és que no s'havia traslladat en l'espai-temps.

Yuselis se'l mirava amb lascívia.

—¡Alberto —digué a Albert Einstein com si renyés un nen —no puedo más! O me formulas el físico ahora, o se me relativiza el sexo para siempre. Tú mismo.

Einstein la va mirar sorprès i despeninat. Va fer alguns càlculs mentals, es va llevar de la butaca i va endur-se la Yuselis cap al lavabo del vagó adjacent. Va obrir la porta que separava els vagons i va entrar a la passarel·la. Ella va tancar la porta al seu darrere abans que ell obrís la segona.

—No la abras —i li va encaixar un petó tan enèrgic que els cabells blancs i ondulats d'Einstein es van anar posant de punta.

En Pep Galobardes va obrir una porta de la passarel·la entre els dos vagons, alhora que la Margarida Alonso obria l'altra.

Van trobar la Yuselis i Einstein, completament conills, teoritzant excitadíssims l'equivalència entre la massa del pito científic i l'energia de la figa caribenya. Lluny de sentir-se descoberts, convingueren que la parella nouvinguda seria un bon model de pràctiques per assajar l'escomesa definitiva.

Per indicació d'Einstein, la Margarida Alonso es va treure les calces per sota el vestit curt. Per indicació de la Yuselis, en Pep Galobardes es va treure el cigalot de la bragueta oberta.

Totalment engalanada per a l'ocasió, Figueres espera, expectant, l'arribada del seu últim nou-personatge-genial.

Serpentines, globus i focs d'artifici. Tot el ple municipal, mainada, homes i dones, avis i àvies, ¡festa i alegria!

¡Sembla mentida com un senzill tren de rodalies pot aixecar tanta comunió ciutadana!

Mai el Transempordanès havia aixecat tanta expectació. Una banda tocava cançons catalanes, uns altres cantaven cançons de Cuba...

El trajecte Girona-Figueres no havia estat mai tant emocionant.

Arriba l'hora de la veritat: ¿Què serà dels personatges quan baixin del tren? Des d'avui, potser, tots serem una miqueta Peps Galobardes, Margarides Alonsos, Capablanques, Dalmaus... ¿Potser encara correrà entre nosaltres algun Her Von Brau...?

FRENO DE EMERGENCIA

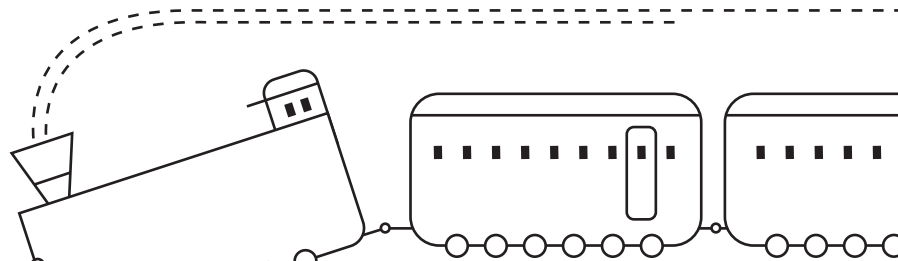
Tire de la palanca

Su uso indebido será sancionado

Renfe · España

Sense pensar-ho més, Lluís I va donar un quart de volta a la maneta vermella. La brusca frenada va fer descarrilar el Transempordanès. Definitivament, aquell tren ja mai no arribaria a Figueres.

va fer descarrilar el Transempordanès

9

“De l'últim 29 de febrer, només recordo...” Pep Galobardes tenia la mirada perduda a l'infinit.

“Qui soc jo?... En realitat, no sóc més que el producte imaginari d'una colla de sonats que m'estan escrivint en un conte”, va concloure compungit. Li va regalimar una llàgrima per la galta. Sabia que el conte tenia data final: un 29 de febrer després del qual ja no li passarien més històries.

Títols

A diferència d'altres contes, aquest conte té molts títols, norantatres títols.

Durant el desenvolupament del conte, entre l'1 de gener i el 29 de febrer de 2008, tothom qui va voler va suggerir un títol. A mesura que la història avançava, van anar sorgint títols diferents. Un títol per cada moment.

Les sandalies del pecador

Tren Caclosques

Top tren

Tots som el conte

Girona Figueres amb escales

Heu entès res?

El mossèn i la cabra

La cabra Margarita

2008 contes en un

El cony del gat?

Més espiritual que carajillera

Un tren cap a Figueres

Cabres cubanes

Surrealisme contemporani

-el conte del infinit+

Extraños en un tren

De l'últim 29 de febrer

Calendari Julià

L'Alonso ha cabridat.

On és la Margarida?

Rialles i plors

Un conte de tots

Tota la historia en un tren

L'escaquer

Escac I Mat

El gat d'en Capa

Delirium tremens

El conte de tots els melanòmans

*Mueren ya las ilusiones del ayer que
sació con lujurioso amor*

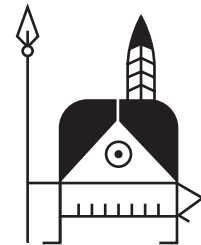
Les cabres de Cuba

Nostre estimada vida

El tren quàntic
Ni cap, ni peus
Margarita
Margarida i el 29 de febrer
Utopia
Capablanca i la partida sense fi
Abans d'avui
2008 i una nits
Embolica que fa fort
La piga, el gat i el sonat
Tots som Galobardes
Cara pigada, cara estimada
Margarida Alonso
Tots estem com un llum
Quina podria ser la causa?
Malentès
De piga en piga a veure si lliga
Estesos, però, no entesos
XACRAM2TU008VIVIM O NO?
Vint-i-nous de febrer
Tractatus melanofobiae
Sorpreses del temps que hem viscut
Senglar rostir

Un viatge sense fi
El record d'un any inoblidable: 2008
Viatje en tren, tota una aventura.
L'any de la piga traspasada
Els humans de les piges misterioses
El Transempordanès
Un home sense nom
El retorn dels records
Galobardes, jo?
Pep Galobardes... No sóc jo!
El viatge fantàstic
Viatge imaginatiu on no t'imagines
Els dos de la piga
El Pep i la Alba Namiro
El 29 de febre
La piga de Cuba
Les piguetes misterioses
Conte de les piguetes
Melanofòbic agut
Un tal 29 de febrer...
L'imaginari Galobardes
29, l'ou i el pet
La piga secular

De Girona a un final
Traspasant vint-i-nous
Diari d'un esquizofrènic
L'Assumpció ja ho té tot!
Un cadàver exquisit
Tot te un final, encara que ara no ho sembli
La majoria dels Piga viuen a Madrid
L'any del traspàs (de Ronaldinho a Magdalena Alvarez)
Pigadolça
Un any de traspàs
El Gal Bard
El misteri de la piga
Una nova manera de fer alguna cosa graciosa per a dedicar un molt bon cap d'any a la gent que estime
El conte del 2008

Resum

Oriol Comas i Coma

Són especials els dies 29 de febrer? Diries que no, que són dies plujosos o no, covards o no, amb sexe o no... i prou. En canvi, això, que els 29 de febrer no són dies normals, és exactament el que podria pensar un espectador atent dels viatges que fa uns segles endavant, unes centúries endarrere, la Margarida Alonso. Sempre salta un 29 de febrer, oi?

Perquè la Margarida Alonso sí que n'és, d'especial. Què en sabem? Sabem que té una piga espectacular al mig de la galta i que ha estimat i s'ha deixat estimar per molts homes, als quals sempre ha posat la condició que si mai tenien una filla, mantindria el cognom d'ella. Això la fa immortal. S'ha de ser immortal per acompanyar Colom en el viatge a Amèrica, per enamorar Lluís I de Baviera el 1868, per escriure a Cuba una carta als reis d'Orient el desembre de 2006, per ser comunista a finals del segle XX.

La Margarida Alonso és a punt de fer-se operar pel famós doctor Oller, del qual cal saber que acabarà a la presó, acusat de practicar avortaments il·legals. És que l'actualitat, tossuda, s'ha instal·lat fins i tot a la vida de la Margarida Alonso. Sigui com sigui, qui l'espera en acabar l'operació és en Jordi, un amor juvenil (juvenil de quan?, de quina Margarida?), que segur que li proposa tornar a intentar-ho. Els homes són així. Molt viatge pel temps i molta tonteria, però els homes

no els canvia ni déu. Ara ja ho sabem, el vehicle amb què Margarida viatja pel temps, és el tren de Girona a Figueres. L'Àlex ho diu molt bé el 24 de febrer: “Fos com fos, segurament, aquell tren no arribaria mai a Figueres.”

Qui ens falta? Òstia, en Dalmau. Mossèn Galobardes fa els deures i se'n va cap al Pedraforca a trobar-lo. El troba? Ca! Es troba a ell mateix, quan era infant; què us pensàveu, que això seria fàcil?

Autors

Les 152 intervencions del conte van ser signades pels següents autors.
Per ordre d'intervenció.

*Nita, pat, bofilleta, reietó, charly,
Marta, nuki, Enric Ramiro, Pep
Vinyals, flora, Tadeus Calinca,
Mironet del Bosc, nailuj, bardinovi,
arrese, Jordi S, blai, matrioshka,
rateta, Pephs Galowards, Garbi,
julier, cafè del matí, Oto, Lo Lladre,
Jon Smith, emiliana, Dark,
l'egipci, CeTres, Fürtwangler,
Magdalena Foments, Dr. Freud,
Xano, alba, Mirexblood,
LydiaJoan, Mercè Sarrió, sarah,
LaiA, Ayla, arresonit, elàdia,
balbalu, lluna, suzanne, Noe,
olguita, Sebas Mitjapruna, ha ha
ha anem de broma, a person,
ARIELA, pigallo, alexia, sara,
laiona, Galeta, Agustí Flórez, Alex,
sergi.h.b, suzuki, trangler,*

*Margarida, BF, david, oliart,
Sebas, mitjapruna, Jana, ViK, Lo
Gaiter de Tramuntana, La Gaitera
de Migjorn, Lo Gaiter de Llevant,
La Gaitera de Ponent.*